

Oirschot - De Weg van St. Elisabeth, 9 februari 1970

De zware eikenhouten poortdeur zwaaide langzaam open. Een non in zwart habijt, haar handen devoot gevouwen voor haar borst, schuifelde voorzichtig over de drempel het voorplein op.

De zuster van erbarmen. De zuster die mijn baby komt afpakken, dacht Jannetje vol afschuw. Een stekende pijn schoot door haar buik. Ze wankelde en zakte met een gesmoorde kreet in elkaar. Vier stevige handen grepen haar vast bij haar magere armen en rukten haar overeind.

Haar vader... Wat had hij tegen haar geschreeuwd toen ze eindelijk haar ouders had verteld dat ze zwanger was.

‘Jij, Jannetje Bossenbroek, jij bent een verdorven kind! Jij bent mijn dochter niet. Hoe kun je Gods gebod weerstaan? Je bent nog geen zestien, ongetrouwd en in verwachting! En van een heidense zwarte man! Moge God je straffen!’ Zijn gezicht was vuurrood geworden, zijn ogen puilden uit en snot liep uit zijn neus. Oh, hoe vaak had ze dat schreeuwen niet in haar hoofd terug gehoord toen ze door haar vader en haar broer naar dit verschrikkelijke nonnenklooster werd gebracht.

Er zou goed voor haar gezorgd worden hadden ze

gezegd. En ze zouden een goed gezin voor haar kind vinden. Een goed gezin?

‘Ik wil mijn baby houden!’ had ze gekrijst. Maar niemand luisterde.

En nu stond ze voor die non, die zuster van erbarmen. Haar broek werd nat en er vormde zich een plas rond haar voeten op de zwartgrijze kasseien, het voorplein van dit klooster waar ze zou bevallen.

